

Christian De Coninck

De Gideonsbende

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2012
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink
Zetwerk Intertext, Antwerpen

ISBN 978 90 8924 207 5
D 2012 4765 17
NUR 330

Eerste druk april 2012
Tweede druk september 2015
Derde druk mei 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Met dank aan
Freddy, Guido, Jan, Greet en Leo
en last but not least ons ma

Opgedragen aan
mijn trouwe lezers

www.christiandeconinck.be

‘Heb je plannen voor het weekend?’ vroeg Stef Pauwels. Stijn Goris, commissaris bij de lokale recherche van de Brusselse hoofdstedelijke politie, keek op van zijn computer.

Alle kantoren op de Kolenmarkt waren op dezelfde manier gebouwd en uitgerust. Het was geen functioneel gebouw, want de stad Brussel had ettelijke jaren eerder een erfpacht afgesloten met de vastgoedmakelaars. In ruil voor de eigendom van de gronden aan de Kolenmarkt, waar een luxehotel zou verrijzen, zouden de makelaars eveneens een groot en modern commissariaat bouwen. Dat was eind jaren vijftig. Waar de stad toen – helaas – niet op had toegezien, was de bouwopdracht zelf. Om het zichzelf gemakkelijk te maken, hadden de makelaars het commissariaat opgetrokken in hotelstijl: een centrale gang met aan weerszijden kantoren. Praktisch was het zeker niet, want de kantoren waren heel klein, behalve die van het hogere kader uiteraard. In de loop der jaren waren ze grauw en groezelig geworden. Stijn herinnerde zich hoe hij samen met de andere teamchefs had aangedrongen op een opfrisbeurt. Na maanden zeuren was de kogel door de kerk: de schilders gingen aan het werk. Alleen, de gekozen kleur – een mengeling tussen zalm en roze – bleek niet zo ideaal te zijn, ook al was er een psycholoog aan te pas gekomen. Die kleur moest zagezegd voor een ‘serene atmosfeer’ zorgen en agressie onderdrukken. Toen Stijn er ooit Dré, zijn therapeut, over aansprak, kwam die niet meer bij. Ondertussen was de verf verwaagd tot een onherkenbare noch typeerbare kleur, en ook de

grijze vinyltegels hadden hun beste jaren gekend. Gelukkig was het meubilair modern en functioneel, en beschikten ze ook over het allernieuwste informaticamateriaal. Dat was te danken aan de korpschef. Toen die de nieuwe burgemeester Freddy Fieremans rondleidde in het commissariaat en hem toonde dat er nog gewerkt werd op een *Olympia* uit 1958, had de burgervader meteen gezegd: ‘Guido, dit moet hier veranderen. Onze mensen moeten degelijk materiaal hebben. Geef mij een lijst en ik zorg ervoor.’ Toen Fieremans het budget zag, slikte hij wel even, maar hij zette door en zorgde voor een innovatie binnen het korps.

Goris wierp zijn pen neer en wendde zich tot zijn inspecteur die tegen de deur leunde. ‘Ik ga met Sacha en Mathew naar zee. En jij?’

‘Ik ga me thuis zitten vervelen. Carine heeft nachtdienst.’

‘Waarom kom je niet met ons mee? Dan kan je vrouwtje overdag rustig slapen.’

‘En heb jij een gratis babysit voor Mathew,’ voegde Stef er schalks aan toe.

‘Daar had ik niet aan gedacht, maar nu je het zo vriendelijk voorstelt, waarom niet?’

‘Graag, maar ik blijf liever thuis, ik zorg dan voor het huishouden.’

‘Zoals je wilt, maar je bent altijd welkom. Ik hou er trouwens mee op,’ zei Goris, terwijl hij op zijn horloge keek.

De telefoon op het bureau rinkelde.

‘Goris!’

‘Dag Stijn, Duchène hier.’

Xavier Duchène was een van de officieren die de wachtdienst verzorgde.

‘Ik ben op de Waterloolaan, ter hoogte van de Héger-Bordetstraat, op een werf. Er is een lijk gevonden. Het gaat vermoedelijk om moord.’

Stijn zuchtte. Daar ging zijn gezellig weekendje.

‘We komen eraan, Xavier.’

Goris gooide de hoorn op de haak.

‘We moeten naar de Waterloolaan. Er is een lijk gevonden. Duchène denkt dat het om moord gaat.’

Pauwels glimlachte.

‘Zeg maar niets,’ zei Stijn. ‘Ik weet ook wel dat mijn weekend naar de vaantjes is.’

‘Dat hoeft niet. We zien wel wat het wordt,’ antwoordde Pauwels.

Ze reden het commissariaat, nabij de Grote Markt van Brussel, uit. Het zwaailicht en de sirene deden de auto’s voor hen stoppen. Pauwels slalomde behendig door de avondspits. Hij reed onder de boog van de Kunstberg door, nam de Naamsestraat en reed zo de Waterloolaan op. Voorbij het gebouw van de Federale Overheidsdienst Justitie zagen ze de patrouillewagens staan. Stef parkeerde de auto en ze stapten uit. Een inspecteur van de patrouilledienst wachtte hen op en leidde hen naar de werf. Daar was commissaris Duchène in gesprek met een man van ongeveer veertig jaar. Toen hij Goris opmerkte, stapte hij op hem af.

‘De ingenieur was nog even op de werf komen kijken, want maandagochtend worden de funderingen gegoten. Dan worden er tonnen beton in de kokers gestort. Hij heeft elke koker nog eens geïnspecteerd en toen heeft hij iets zien liggen op de bodem van de laatste koker. Toen hij beter keek, zag hij dat het een lichaam was.’

Terwijl Duchène de twee speurders briefte, waren ze de koker genaderd. Het was een vierkante schacht van ongeveer 60cm op 60cm die in de grond was geboord. Ze stonden vlak bij de opening. Stijn nam zijn zaklamp en scheen in de pijp. Op de bodem zag hij een lichaam liggen. Het lag ongeveer vijf

meter diep. Goris kon niet uit maken of het een vrouw of man was.

‘Is het mogelijk dat hij erin gevallen is?’ vroeg Stijn.

‘Die kans bestaat inderdaad, maar dan moet hij wel echt pech hebben gehad.’

‘Hoe krijgen wij het slachtoffer eruit?’ vroeg Goris aan de brandweerofficier van dienst.

‘Ik heb ons alpinistenteam gevraagd. Ik denk dat we een man aan zijn voeten naar beneden kunnen laten. Zo kan hij het lichaam vastgrijpen en dan halen we hem boven.’

‘Hij zal twee keer moeten afdalen,’ zei Goris. ‘Een keer om het slachtoffer boven te halen en een tweede keer om te kijken of er iets nuttigs voor het onderzoek op de bodem ligt. Is dat mogelijk?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde de brandweerofficier.

Goris keek rond op de werf. Er klopte iets niet. Op een werf wordt er gewerkt en zijn er bouwvakkers. Deze werf leek verlaten. Zelfs de barak was afgesloten en de rolluiken waren omhoog. Hoe komt het dat hier niemand is? vroeg hij zich af.

Ondertussen stelde het ‘klimteam’ een takel op. Ze maakten een man met riemen vast. Het touw werd aan zijn voeten vastgeklikt. Hij ging op zijn buik liggen en kroop in de koker. Hij stak zijn duim op en langzaam werd hij naar beneden getakeld.

Goris en Pauwels bekeken de werkzaamheden op een afstand.

‘Misschien was het een dief die dacht een slag te slaan,’ opperde Stef. ‘Hij heeft de koker niet gezien en is erin gevallen.’

‘Als het een dom ongeluk is, dan zullen we snel thuis zijn,’ antwoordde Stijn. ‘Waarschuw De Winter toch maar. Dan winnen we tijd.’

Jacques De Winter was de wetsdokter. Ze werkten al jaren samen en waren op elkaar ingespeeld.

Pauwels nam zijn gsm en belde de anatoom-patholoog op. Toen Goris zag dat de brandweer de man weer optakelde, ging hij dichterbij. De voeten van de man werden zichtbaar. De andere brandweperlui lagen klaar om hun collega te helpen. Toen zijn bovenlichaam uit de pijp tevoorschijn kwam, grepen ze in de koker en namen het slachtoffer over. Ze legden het lichaam naast de koker. Een MUG-dokter onderzocht het slachtoffer, maar hij schudde snel zijn hoofd.

Stijn stapte naar het lichaam toe. Hij schrok toen hij het slachtoffer zag. Het was een kind, een jongen van ongeveer ro of 11 jaar oud. Hij was volledig naakt en had over het hele lichaam blauwe plekken.

Stijn wendde zich tot de brandweerman die in de koker was afgedaald.

‘Lag hij naakt in de put? Hebt u geen kledij gevonden?’

‘Neen. Ik zal nog eens afdalen om te kijken of er iets ligt.’

Goris knikte en staarde naar het kind. Er kwamen onaangename herinneringen boven. Hij voelde hoe iemand hem bij de arm nam.

‘Kom mee. Het is onnodig om jezelf te kwellen,’ zei Pauwels. ‘Het is misschien een dom ongeval.’

‘Waarom heeft hij dan geen kleren aan?’ drong Goris aan.

‘Daar zullen we wel een verklaring voor vinden.’

‘Het was de bedoeling hem voor eeuwig te begraven. Eenmaal het beton erover, zou er geen haan meer naar kraaien.’

‘Laten we nog geen voortvarende conclusies trekken. We wachten op De Winter,’ zei Pauwels.

‘Zorg ervoor dat er niemand iets merkt. Het moet op een ongeluk lijken. Sebastiaan is gaan wandelen en is op de spoorlijn terechtgekomen, daar is hij door een trein gegrepen. Dat is onze uitleg.’

Ik begreep niet waarover de directeur en de opvoeder het hadden. Sebastiaan was immers gisteren naar nieuwe pleegouders vertrokken. Hoe kon het dan dat hij een ongeluk had gehad? Ik hoorde stappen naderen en dook tussen de wandkast en de muur. Niemand kon mij hier zien, maar jammer genoeg kon ik nu zelf ook niets zien.

‘Gilbert?’

‘Ja, chef?’

‘Doe het nu, zorg ervoor dat de trein alle sporen van geweld onherkenbaar maakt. De autopsie mag geen twijfel laten bestaan. Zorg ervoor dat zijn kruis en kont verminkt worden.’

‘Dat zal gebeuren.’

Stijntje keek recht voor zich uit, naar het houten kruis dat boven de imposante figuur van de assisenvoorzitter hing. Hij zweeg. Het was alsof hij de feiten opnieuw beleefde.

Hij hoorde niet hoe de advocaten van de verdediging hem kwetsende vragen stelden, onmiddellijk afgeblokt door de voorzitter, die de advocaat vermanend toesprak.

Stijntje schrok van de harde toon van de voorzitter, maar glimlachte toen hij zag hoe de rechter zich van achter zijn majestueuze tafel naar hem toeboog.

‘Je hebt dat heel goed gedaan, Stijntje. Wil je ons nog iets vertellen of houden we ermee op voor vandaag?’

‘Dré heeft mij een ijsje beloofd, mijnheer, dat wil ik nu wel. Maar daarna wil ik nog vertellen. Ik weet nog veel hoor.’

Na een eerste vlaag van algemene hilariteit begonnen de advocaten te protesteren, maar een dreigende blik van de voorzitter legde hen het zwijgen op.

‘Ik schors de zitting een uur, opdat de getuige zou kunnen... rusten.’

De journalisten repten zich uit de zaal om hun redacties te bellen. Een dergelijke getuige hadden ze nog nooit meegemaakt: een twaalfjarige die zonder angst alles vertelde wat hij tussen zijn zeven en tien jaar had meegemaakt, hoe hij verkracht werd, hoe zijn vriendjes werden gemarteld en verkracht en zelfs vermoord. Ze snoepten ervan.

Nochtans had de voorzitter eerst nog getwijfeld of het kind wel opgewassen was tegen die stresserende ervaring. Toen was Dré tussenbeide gekomen. Zo'n openbare getuigenis zou het kind louteren en bijdragen tot zijn geestelijke heling. In het belang van het kind had de voorzitter toegegeven. De advocaat-generaal zat te glunderen: met zo'n kroongetuije was zijn werk eenvoudig. Hij hoefde alleen maar levenslang te vorderen, en aan de gezichten van de juryleden te zien, zou hij zelfs geen moeite hoeven te doen.

‘Hé, hé...’

Stijn opende zijn ogen.

‘Gaat het?’ vroeg Pauwels

Goris knikte en stapte naar de ingenieur.

Pauwels schudde het hoofd. Telkens weer die dagdromen. Wanneer zou Goris er nu toch eens vanaf raken?

‘Ik ben commissaris Goris, ik wil u enkele vragen stellen,’ zei Stijn.

‘Sven Laermans. Ik ben ingenieur voor de bouwfirma.’

‘Kunt u mij zeggen hoe u het slachtoffer heeft gevonden?’

‘Maandag worden de kokers volgestort. De eerste betonmolens komen heel vroeg op de werf. Daarom wou ik alles vooraf nog eens controleren. Ik wou nagaan of de bekleding in orde was en dat alle ijzerwerk correct werd aangebracht. Ik heb de kokers een voor een geïnspecteerd. In een van de kokers zag ik iets liggen. Ik heb mijn zaklamp genomen en toen zag

ik dat het een lichaam was. Ik heb onmiddellijk een ziekenwagen gebeld.'

Ondertussen was Jacques De Winter aangekomen. Pauwels leidde hem naar het jonge slachtoffer.

'Ik zie geen werklui, werd er dan niet gewerkt?' ging Stijn verder met zijn ondervraging.

'Nee, gisteravond was alles klaar, een dag vroeger dan voorzien. Ik heb ze een dag vrijaf gegeven.'

'Wordt de werf afgesloten?'

'Het is een werf, commissaris,' zei Laermans. 'Er staan hekken, maar die kun je gewoon openen en sluiten. Het materiaal wordt in een bouwkeet bewaard. Die gaat wel op slot. Ik heb het gecontroleerd, maar ze is niet opengebrouwen. Ik heb ook nergens iets gezien dat op diefstal wijst.'

'Werd er op deze werf al eens ingebrouwen?' vroeg Goris.

'Neen. De werfleider heeft mij niets gemeld.'

'Toont u mij eens hoe u binnengekomen bent.'

Laermans leidde Goris naar de straat en toonde hem de plaats waar twee metalen hekken open stonden. De ingenieur trok ze naar elkaar.

'Zo sluiten we de werf af.'

'Dat betekent dat iedereen hier zomaar binnen kan. Is dat wel veilig?' vroeg Goris.

'Het zou te gek zijn hier een hangslot te plaatsen, als je een paar meter verder een ander hek uit de staander kan lichten. In ieder geval, iemand die de werf wil betreden, zal er altijd wel in slaagen,' besloot Laermans.

Ze gingen het terrein weer op. Goris merkte dat De Winter zijn handschoenen uittrok en naar Pauwels stapte. Stijn voegde zich bij hen en keek de wetsdokter vragend aan.

'Het is een jongen van 11 à 12 jaar, Slavisch type, maar dat hadden jullie al gemerkt,' begon de dokter. 'Ik vrees dat het

om moord gaat. Er zijn bloeduitstortingen over het hele lichaam. Dat wijst erop dat het kind een flink pak rammel heeft gekregen. Vooral het gezicht kreeg het hard te verduren. Ik heb ook een aantal breuken vastgesteld. Ik kan nu niet uitmaken of die het gevolg zijn van de val of van de slagen. Dat moet de lijkschouwing uitwijzen.'

'Is hij...'

Goris kreeg de woorden niet over zijn lippen.

'Nee,' antwoordde De Winter kordaat. 'Ik heb geen sporen van seksueel geweld aangetroffen.'

Stijn zuchtte opgelucht.

'Heb je al enig idee wanneer het slachtoffer overleden is?'

De Winter dacht na.

'De lijkstijfheid is ingetreden. Door de omgevingstemperatuur is ze vertraagd, maar ik schat dat de dood zo'n 10 à 12 uur geleden is ingetreden.'

'Heb je voor de rest nog niets opgemerkt?' vroeg Pauwels.

'Wel, er is iets wat ik nader zal moeten onderzoeken. Ik heb bizarre littekens gevonden op de vingertoppen van de jongen. Het lijken kleine snijwonden. Ze zijn al wel geheeld. Ik zal het nader bekijken bij de lijkschouwing.'

Goris wist genoeg.

'Bedankt, Jacques. Ik verwittig het parket.'

Stijn nam zijn gsm en belde met de parketmagistraat. De vrouw luisterde aandachtig naar Goris en besloot om onmiddellijk een onderzoeksrechter te vorderen. Ze zou een afstapping vragen.

'Heeft de brandweer nog iets gevonden in de koker?' vroeg Stijn aan Pauwels, terwijl hij zijn gsm wegborg.

'Neen. Er lag niets in. Ik heb gevraagd of ze ook in de andere pijpen wilden gaan kijken. Daar zijn ze nu mee bezig.'

Goris knikte goedkeurend.